

[Alfred Jensen.]

som man gør. Hvis man vil være nøgtern, må man erkende, at der i dette år er sket en kolossal reduktion af arbejdernes lønninger og indkomster, og denne reduktion vil man ikke bringe ud af verden, hvad enten man giver 3 portioner dyrtidstillæg allerede nu, eller man gør det på et senere tidspunkt. Reduktionen vil stadigvæk være tilstede, arbejdere og tjenestemænd vil stadigvæk være bagefter.

Det viser sig også, at der rundt omkring kan spores en nedgang i befolkningens købekraft. De handlende fortæller, hvordan arbejderne ikke er i stand til at købe de samme varemængder som tidligere. Kunderne, som før kunne købe 1 pund kød, kommer ikke nu og spørger, om de kan få noget, der er 5 øre eller 10 øre billigere, de nøjes med at bede om $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ pund, fordi de simpelthen ikke har penge til mere. Alt dette og meget mere som fremkomsten af skummetmælk, den megen reklamerings for margarine o. s. v. er udtryk for, hvordan stillingen er blandt den arbejdende del af befolkningen.

Når det er tilfældet, er det urimeligt at føre en sådan tale om pristalsregulering og lønninger, som man fører i øjeblikket. Man må gøre sig klart, at de nedskæringer, der har fundet sted, i første række rammer arbejdere, tjenestemænd og rentemodtagere, men de går også ud over de handlende, i første række de småhandlende, senere andre; de vil også få indflydelse på produktion og beskæftigelse, og den side af sagen kan vi ikke se bort fra ved denne lejlighed. Den forbrugsbegrænsende politik har bidraget til at hæve arbejdsløshedsstallet, og regeringen har jo bevidst sigtet efter en begrænsning af beskæftigelsen. Allerede i april 1954 blev der rent administrativt gennemført en begrænsning af de offentlige anlægsarbejder med det formål at hemme beskæftigelsen, og den er senere efterfulgt af administrative og lovgivningsmæssige foranstaltninger, der havde samme formål, og som har hemmet byggeri og anlægsarbejder. Disse foranstaltninger har medført en stigning i ledigheden.

Altfor mange ser med sindsro på en sådan udvikling. Jeg har hørt, hvordan man her fra talerstolen med letsindighed har omtalt de arbejdsløses stilling. Jeg tror

ikke, man gør sig klart, hvad det egentlig er, der rent menneskeligt sker, når en mand kastes ud fra arbejdspladsen, mister sit sociale ståsted og ser sin indtægt forringet. Hvis man var klar over, hvilke kår de arbejdsløse lever under, tror jeg ikke, man kunne tale om ledighedsproblemet, som man gør. Der er folk, som mener, at når vi kun har 4—5 pct. ledighed, har vi endda arbejdsløshed; enkelte svinger sig endda op til at tale om overbeskæftigelse. Man glemmer øjensynligt, at når der er 4—5 pct. ledige, går det ud over 30 000 medborgere; det drejer sig ikke blot om så og så mange enkeltpersoner, men også om deres familier og pårørende; derfor kommer man i virkeligheden op på et tal på 100 000. Det burde man tage i betragtning, men det gør man øjensynlig ikke, og derfor ser man vel også med sindsro på den stigning i arbejdsløsheden, der har fundet sted på grund af den forbrugsbegrænsende politik.

Ved udgangen af oktober var arbejdsløshedsstallet over 46 000 eller 16 000 mere end på samme tidspunkt i fjor. Men den 9. november var tallet vokset til op imod 56 000 eller 20 000 mere end på samme tidspunkt i fjor. Hermed er endda ikke alt sagt om den nedgang i beskæftigelsen, som de forbrugsbegrænsende foranstaltninger har medført. Man må nemlig huske, at et større antal arbejdere end før nu arbejder på begrænset arbejdstid. Medens der i fjor var 417 organiserede og forsikrede arbejdere, der arbejdede på nedsat arbejdstid, var tallet i november i år 2 200. Vi har altså i øjeblikket et arbejdsløshedstal på ca. 60 000, og det betyder, at et par hundrede tusinde mennesker er direkte berørt af arbejdsløsheden. Dertil kommer de virkninger, som denne arbejdsløshed får på andre områder, på arbejdsforholdene på arbejdspladserne, den usikkerhed, der bliver, de anslag, der vil blive gjort imod arbejdernes løn- og arbejdsvilkår; alt det må også tages i betragtning.

Endvidere må man huske, at de, der nu er arbejdsløse, ikke alene må lide under, at deres indtægt kun er omkring halvdelen, måske endda meget mindre, af en normal arbejdsfortjeneste, de må desuden lide under de prisstigninger, som også alle andre døjer med.

På denne baggrund er det lidt under-